

Mál nr. 181/2017
M
og
V v/frítímaslysstryggingar.

**Ágreiningur um hvort réttur til bóta væri fallinn niður þar eð frestur til að krefjast
örorkumats væri liðinn.**

Gögn.

3. Málskot, móttakið 30.5.2017, ásamt fylgigögnum.
4. Bréf V, dags. 13.6.2017, áasamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Hinn 20. desember 2013 varð M fyrir meiðslum á vinstri hendi er hún datt við blaðaútburð. Hún leitaði samdægurs á slysa- og bráðadeild Landspítalans vegna áverkanna þar sem gert var að meiðslunum. Á árinu 2014 leitaði hún til heimilislæknis og bæklunarlæknis og í framhaldi af því var hún í sjúkraþjálfun vegna skertrar hreyfigetu. Einnig leitaði hún til annars bæklunarlæknis í maí 2017.

Á slysdegi hafði M í gildi heimilistryggingu hjá V sem m.a. hafði að geyma sérstaka frítímaslysstryggingu. Með skriflegri tilkynningu 11. maí 2017 tilkynnti M um tjón sitt til V. V hafnaði bótaskyldu með vísan til ákvæða í skilmálum frítímaslysstryggingarinnar um að krefjast skuli örorkumats innan þriggja ára frá slysdegi. M vill ekki una afstöðu V og telur hana m.a. fara í bága við 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggerna og nánar tilgreind ákvæði laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga.

Álit.

Í 5. gr. í skilmálum V fyrir slysstryggingu í frítíma er kveðið á um bætur fyrir varanlega örorku. Í gr. 5.3 segir að örorkubætur greiðist á grundvelli þeirrar upphæðar sem í gildi var á slysdegi, ef slys veldur vátryggðum varanlegu líkamstjóni innan þriggja ára frá því að slysið varð. Í gr. 5.6 er gerð grein fyrir reglum sem fylgja skal við ákvörðun örorkubóta. Segir þar að örorkan ákveðst í fyrsta lagi einu ári eftir slysið með hliðsjón af ástandi slasaði þá, annars síðar, þegar læknir telur að varanlegar afleiðingar slyssins hafi komið í ljós, þó ekki síðar en þremur árum eftir slysið. Telji slasaði eða félagið að örorkan geti breyst, getur hvor aðili um sig krafist þess að endanlegu örorkumati verði frestað, þó ekki lengur en í þrjú ár frá slysdegi. Þá segir gr. 5.7 m.a. að undantekningarlaust skuli framkvæma örorkumat í síðasta lagi þremur árum eftir slysið þótt gera megir ráð fyrir að ástand hins slasaða kunni að breytast. Í slíku tilfelli beri að ákveða örorkuna eins og gera megir ráð fyrir að hún verði endanleg.

Með dómi Hæstaréttar 27. maí 2004 í máli nr. 22/2004 var leyst úr ágreiningi um túlkun á efnislega samhljóða skilmálaákvæðum slysstryggingar og að framan greinir vegna kröfu um örorkubætur á grundvelli örorkumats sem framkvæmt var rúmum þremur árum eftir slysdag. Í dómi réttarins var m.a. á því byggt að tjónþola hafi verið í lófa lagið að kynna sér þá skilmála sem reyndi á í málinu, en þeir hafi markað nánar inntak þess réttar sem tjónþolanum var veittur á grundvelli kjarasamnings. Hafi umrædd skilmálaákvæði hvorki getað talist óeðlileg né óvenjuleg á sínu sviði. Með því að ekki höfðu komið fram haldbær rök fyrir því að tjónþolinn gæti verið óbundinn af hinum umdeildu skilmálaákvæðum var bótakröfu hafnað.

Þegar M tilkynnti um kröfu sína til V 11. maí 2017 voru liðin nærri þrjú ár og nærri fimm mánuðir frá því hún slasaðist. Var þá liðinn sá þriggja ára frestur sem örorkumat skyldi í síðasta lagi framkvæmt, sbr. gr. 5.7 í skilmálum slysstryggingarinnar og hér að framan greinir. Samkvæmt þessu og í ljósi þess hvernig túlka ber þetta skilmálaákvæði samkvæmt fyrrgreindum dómi Hæstaréttar verður ekki hjá því komist að líta svo á að réttur M til að krefjast örorkubóta sé niður fallinn. Þessu fá þau ákvæði laga nr. 7/1936 og laga nr. 30/2004 og aðrar málsástæður sem M teflir fram ekki haggð. Hún á því ekki rétt á bótum úr slysstryggingunni hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr frítímaslysatryggingu hjá V.

Reykjavík, 4. júlí 2017.

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.